

Obrázková kniha

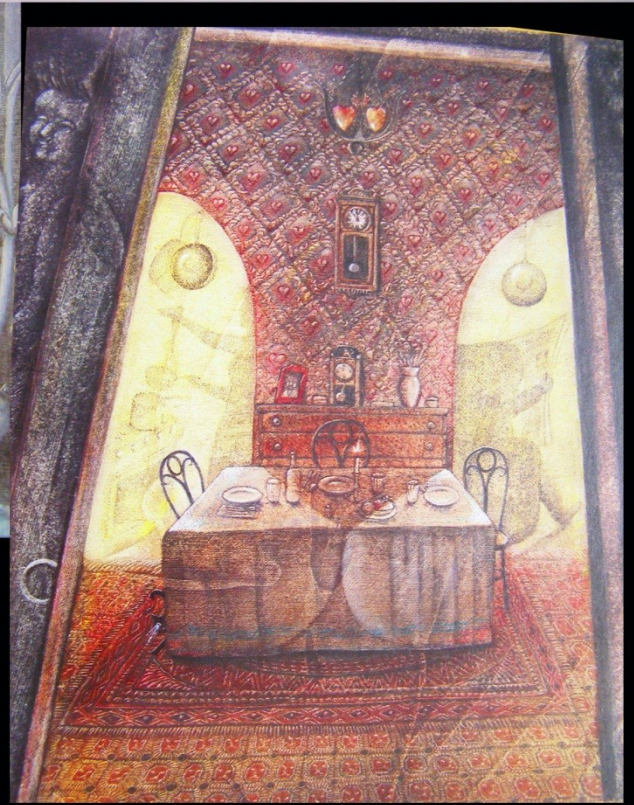
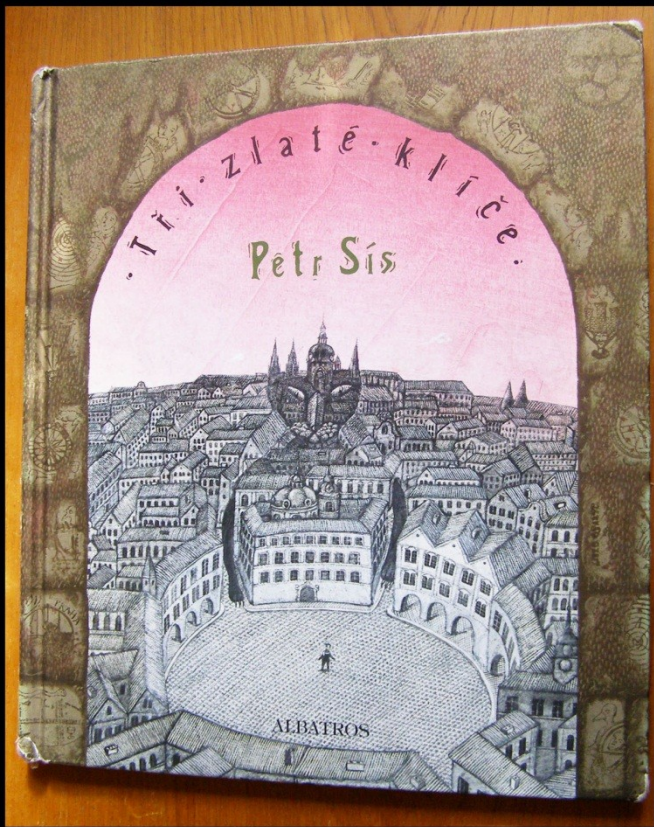
- autorská ilustrovaná kniha
- kniha zpravidla koncipovaná jedním autorem od začátku do konce, po stránce textové i výtvarné
- mohou být však i dva autoři, kteří úzce spolupracují (autor textu a autor ilustrací)
- tvůrce si knihu často upravuje i graficky, i když to není podmínkou, často dohlíží i na výrobní proces, vzniká tak jedinečný výtvarný a literární artefakt
- v ČR se na obrázkovou knihu zaměřují např. nakladatelství Meander, Baobab či Labyrint
- počátky ilustrované autorské knihy už v 50. letech 20. století, potom zejména v letech 60. Už typickou autorskou ilustrovanou knihou je v této době Zahrada Jiřího Trnky (1962, do filmové podoby převedena 1978)

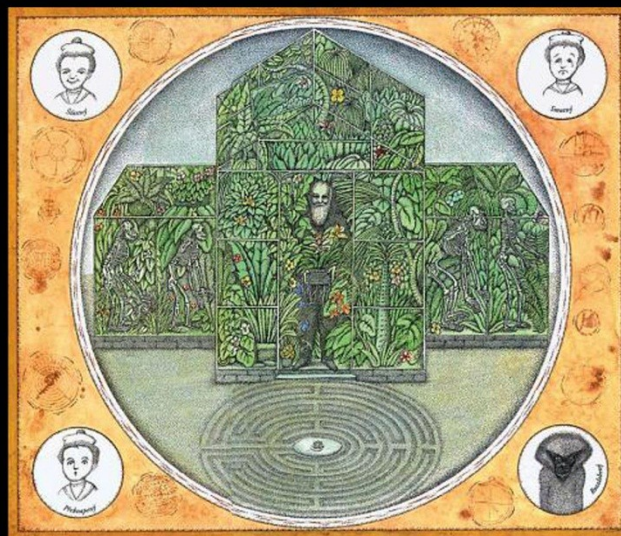
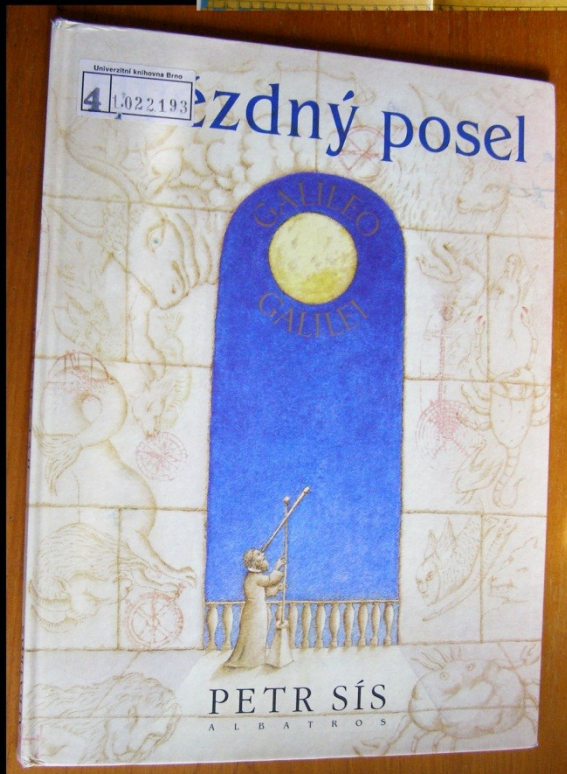

Petr Sís

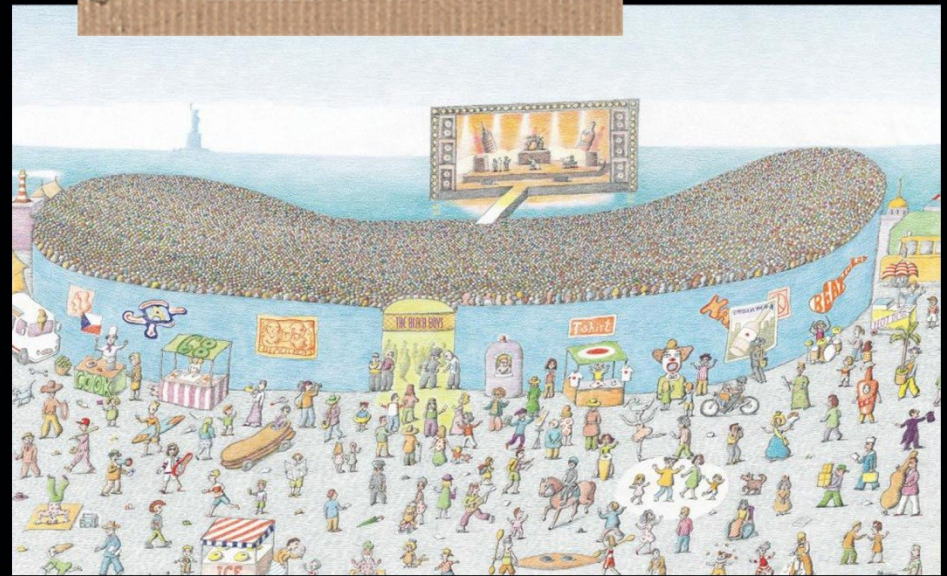
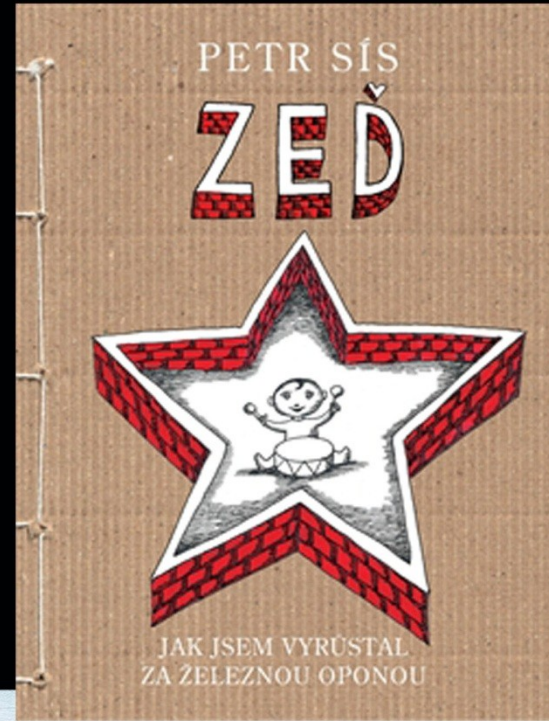

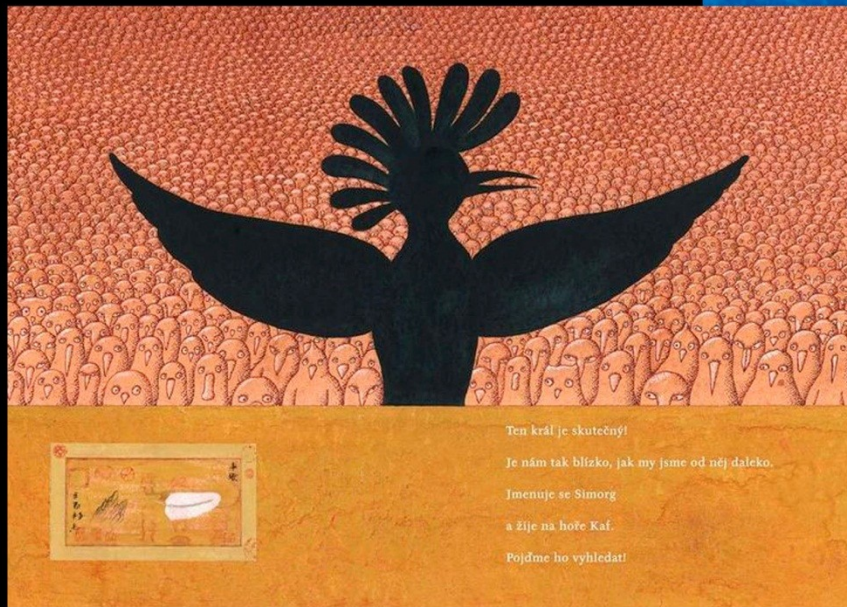
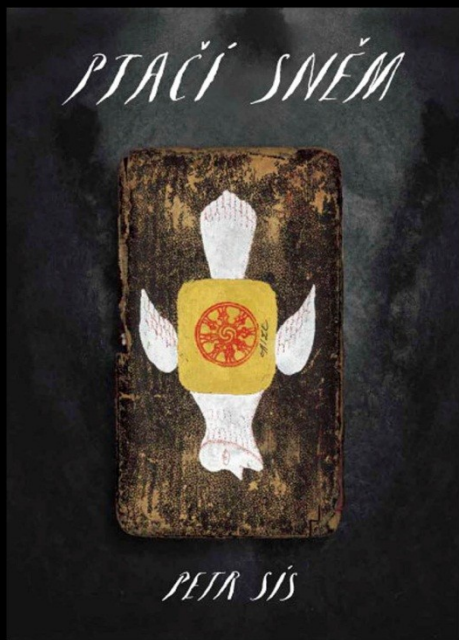
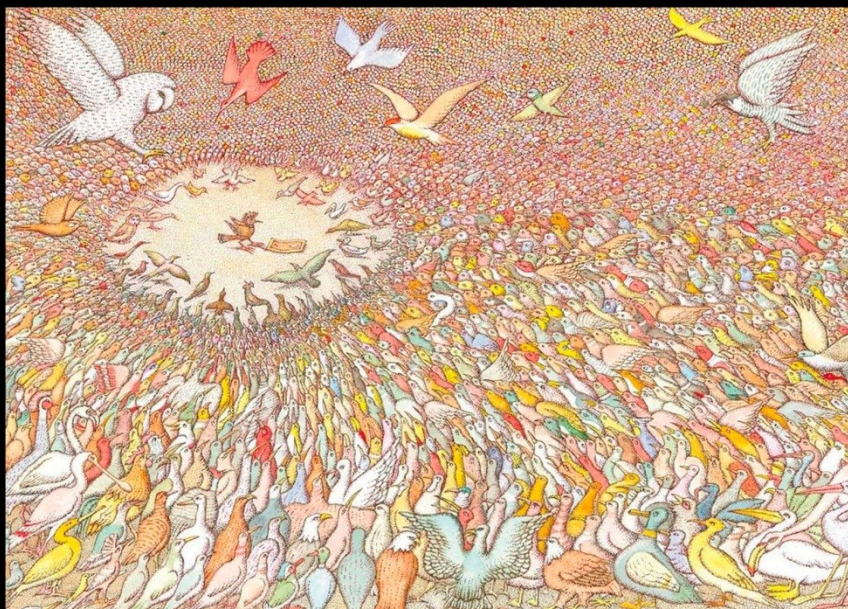
- nar. 1949
- prozaik, ilustrátor, filmař (animované snímky), grafik, malíř
- 1982 emigroval do USA, píše anglicky i česky
- ne vše v češtině vyšlo; anglická a česká verze se mnohdy výrazně liší
- např. Tři zlaté klíče (1995), Hvězdný posel (1996), Strom života (2004), Žeď: Jak jsem vyrůstal za železnou oponou (2007), Ptačí sněm (2011), Pilot a Malý princ (2014) aj.

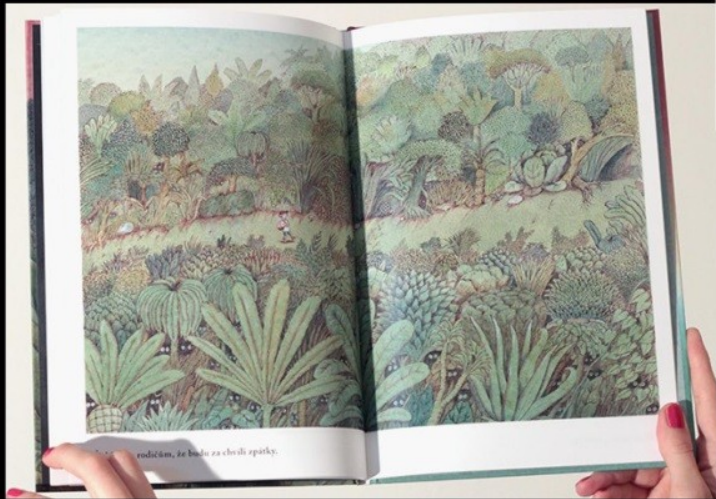
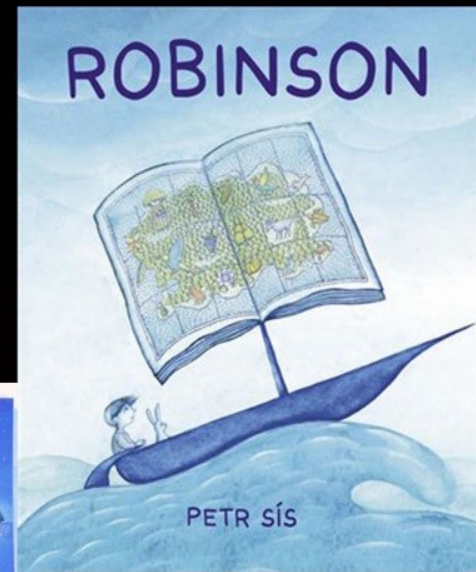
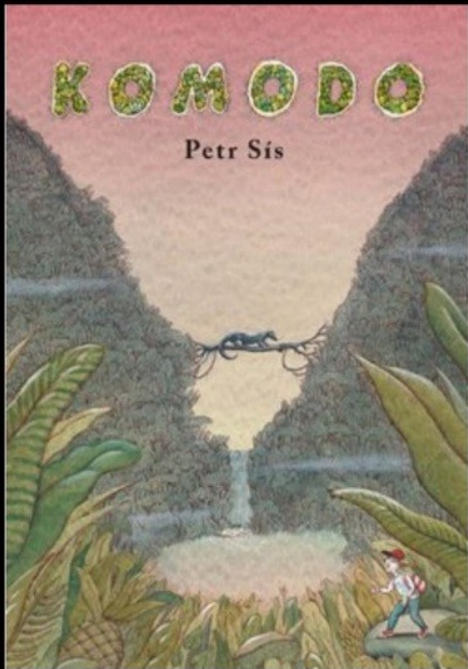

Strom života

Pavel Čech

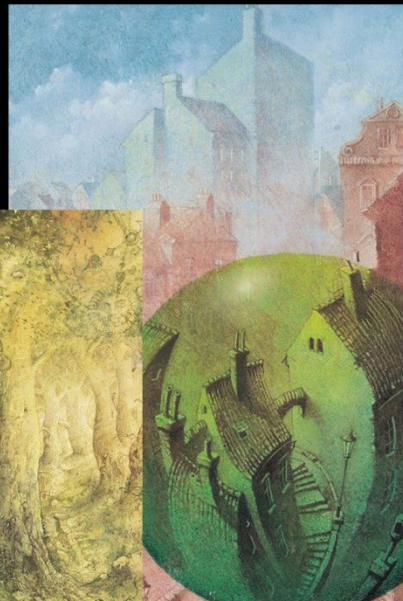

- nar. 1968
- původní povolání zámečník a hasič, nyní výtvarník na volné noze
- např. O čertovi (2001), O zahradě (2005), O klíči (2007), Tajemství ostrova za prkennou ohradou (2009), Dědečkové (2011), Velké dobrodružství Pepíka Střechy (2013), Dobrodružství Rychlé Veverky (6 dílů, 2012-2015), Knížka pro dva (2015) aj.

O ZAHRADĚ

Pavel Čech

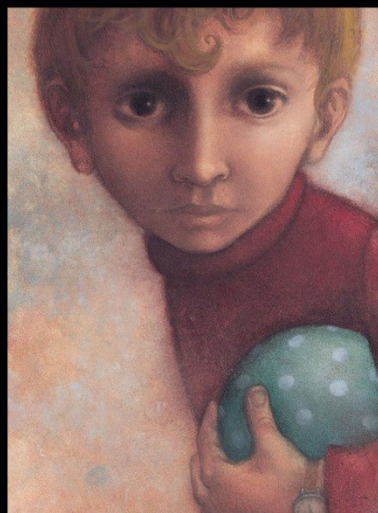
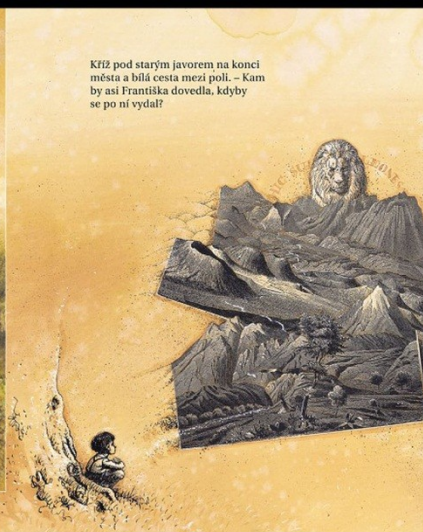
BRIO

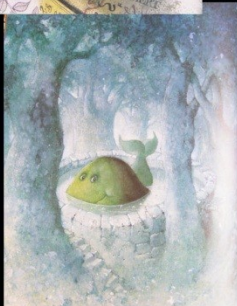
Jeho velká skleněná kulička.
Když se přes ni František podíval,
město se změnilo v zelenavý
podvodní svět.

Kříž pod starým javorem na konci
města a bílá cesta mezi poli. – Kam
by asi Františka dovedla, kdyby
se po ní vydal?

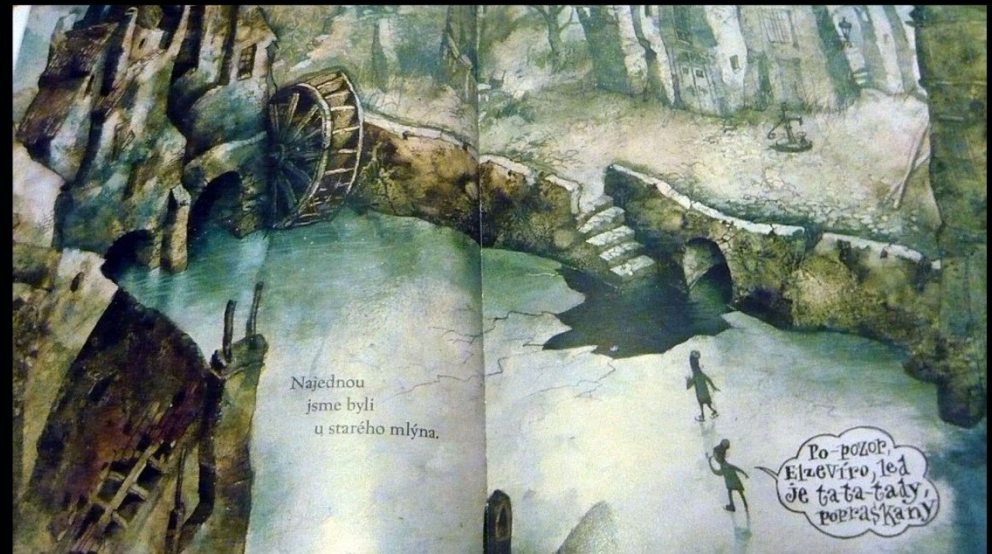

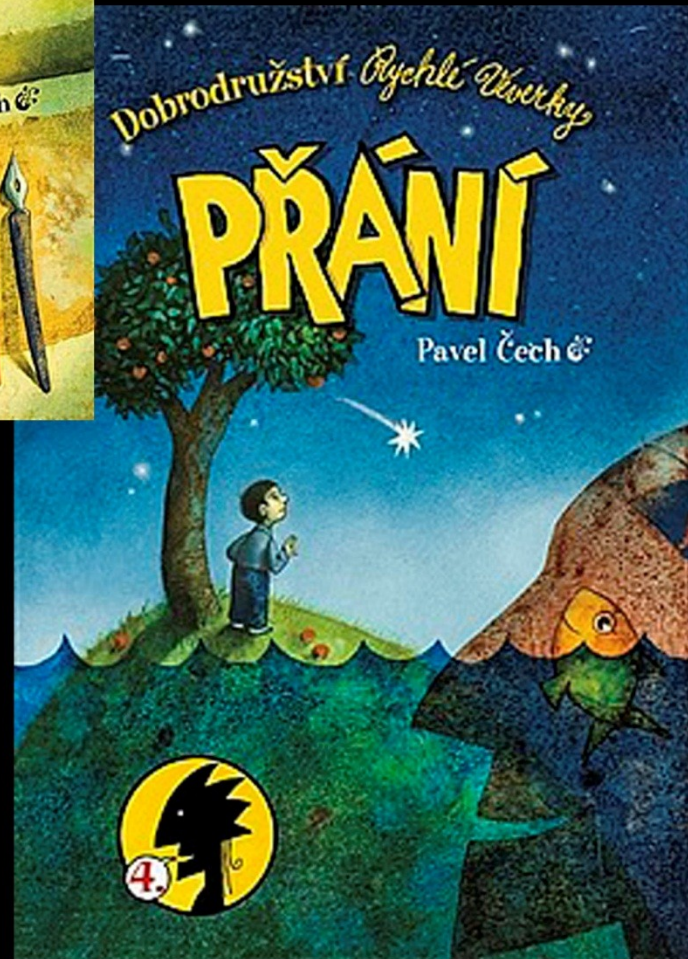
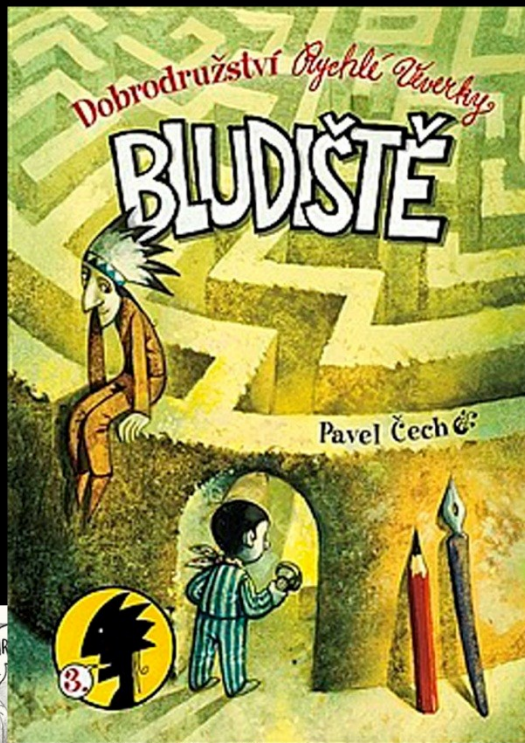
Nevěděl, že všechno překvapeně pozoroval
kluk stojící opodál. Stejně jako kdysi dávno
František i on si z zahrady choval brátra.
Hleděl za starým mužem shrbeně kráčejícím
do schodů a ztrácejícím se ve vířících
sněhových vločkách.

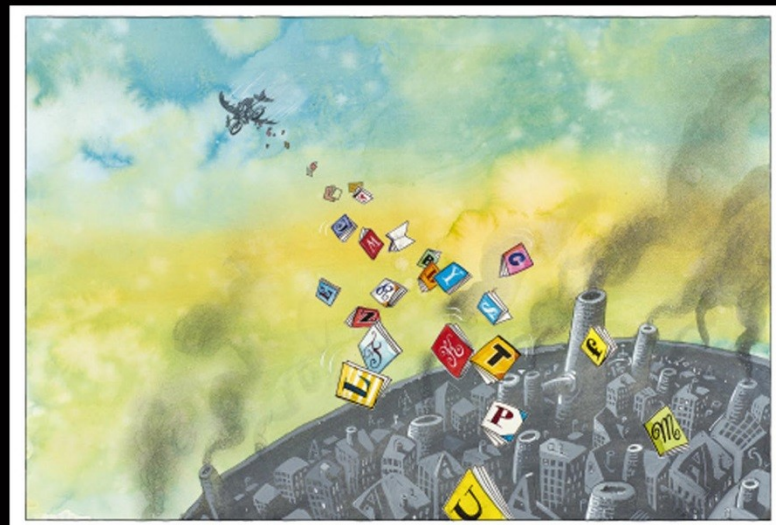
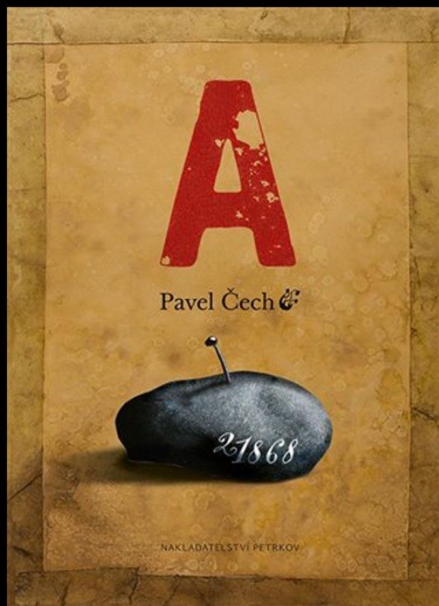

Páni, ten musí být starý...
A jak je velký a těžký. Mohl by být
od toho strašidelného opuštěného domu
na konci města.

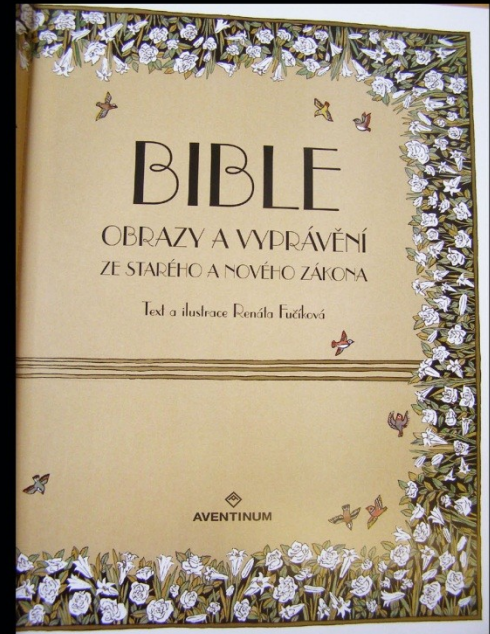
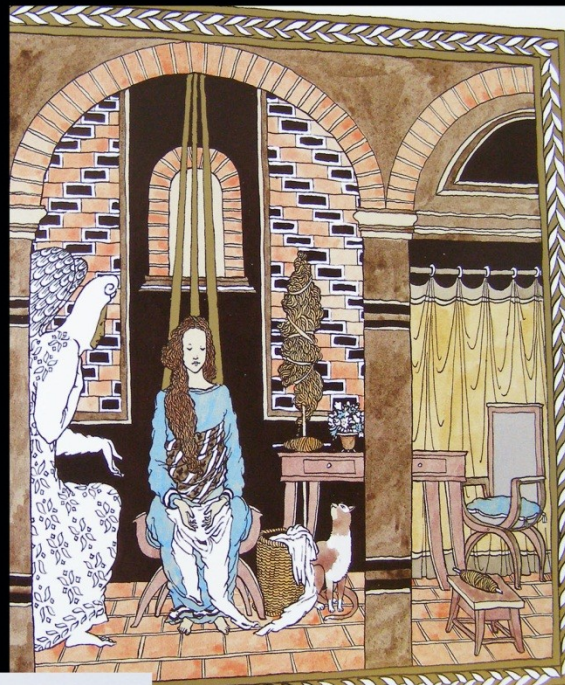
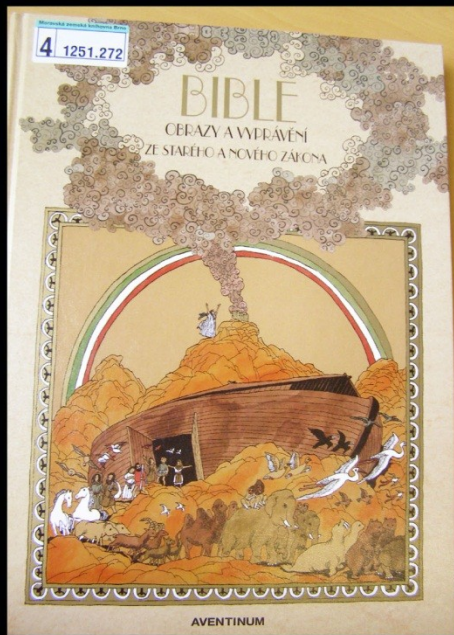

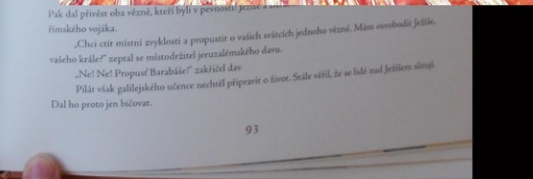
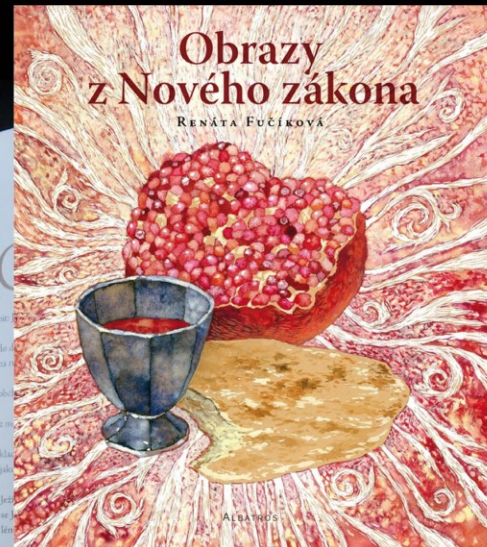

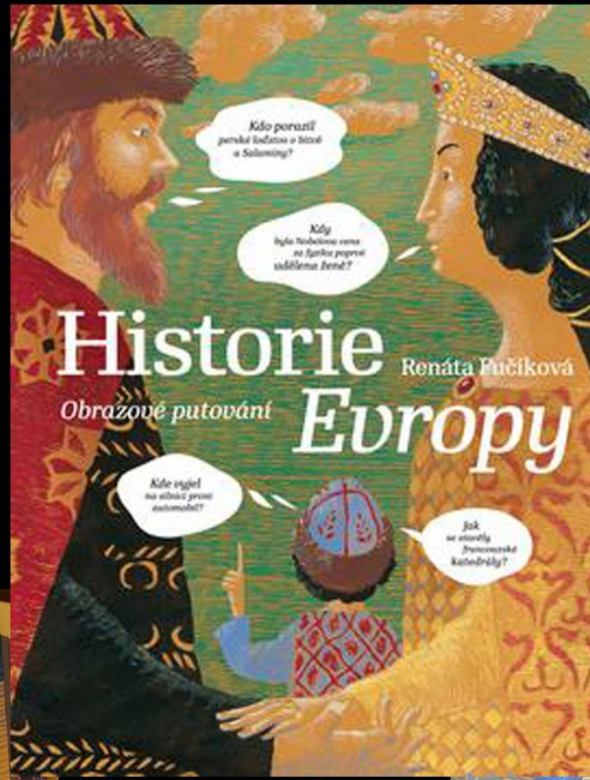
Renáta Fučíková

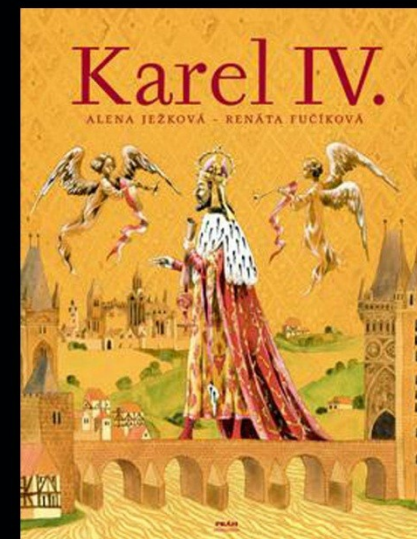
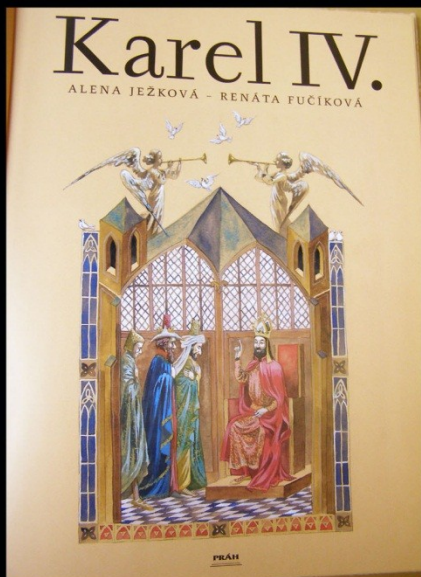

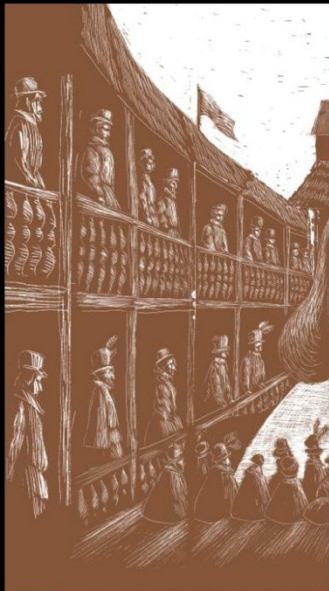
- nar. 1964
- malířka, ilustrátorka, tvůrkyně autorských obrázkových knih
- často knihy s historickou tematikou nebo biografie známých osobností
- např. Tomáš Garrigue Masaryk (2006), Jan Amos Komenský: Život v obrazech (2008), Historie Evropy: Obrazové putování (2011), Jakub a hvězdy (2014), Bible: Obrazy a vyprávění ze Starého a Nového zákona (2009), Karel IV. (2005), Karel a rytíři: Jak se stát dobrým králem (2016), Shakespeare (2016) aj.

Když zemřel mladý Eduard VI.,
vévoda John Dudley prohlásil
na trůn namísto dcery
Jiřitky VIII. svého syna.
Mladíčka královna Jane Greyová
však vládla pouhých devět dní.
Devatenáct dní přelétla do Londýna
princezna Marie
v doprovodu dvou tisíc ochotníků
a chlapců ze vlády.

Po celé dějině byla odebírána, v životě
paměť měla cílove a manželka
historická a velko královské otce.
Není divu, že se chtěly pomstít
za všechno přiblížit. Angličtí lidé však kytily
na její straně, ale po několika týdnech vlády
ji začal říkat krávná Marie.

Novoman Jane Greyová, která byla jen šestnácti
v rukách císařského vévody, dala setnout
a popravila i vévodu. Pak se provdala
za španělského panovníka Filipa II.
a tím popouštěla mnohou Angličany, protože
svým zklamáním dostala zemi do podání
cizí vlády.

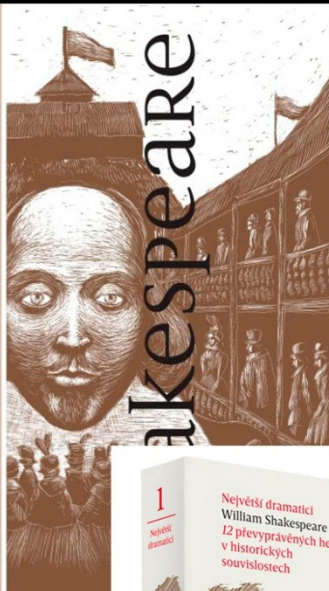
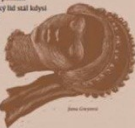
Alžběta nepřestala dělat o své
racionální své Marie, byla však
prozatím, praktičtější a vzdělanější.
Byla spíše a učila se z každé situace.
V nepříhodě bylo i trůn se držela utvářeno
a to se jí vyplatilo. Krávná Marie neměla
historicky, tak když zemřela,
než Alžběta znovu k trůnu volána.

Koronace Alžběty se konala
v lednu roku 1559. Mladá královna
dostala mnohou nabídky k sňatku,
a to od Němců tak mocných země,
jako byla Španělsko nebo Francie.

Nikdy je však nepřijala, aby se nemohla pochlubit
jím větší než své vlastní.

Pro historik tak zůstala zvláštním
volbou ženit se, byť vládla je dlouho
nazývána Zlatým věkem Anglie.

Shakespeare

1
Novela
dramatická

Největší dramatici
William Shakespeare
12 převyprávěných her
v historických
souviselech

SHAKESPEARE

text a ilustrace
Renáta Fučíková

Vyšehrad

Lucenzio docela ztratil hlavu: studium ať jde k čertu,
chce se co nejdřív oženit s tou plavovlasou kráskou.
Dostane nápad: jeho sluha Tranio je vzdělaný,
může se vydávat za Lucenzia a naoko se
dřívít Blance. Lucenzio mu navlékne svoje
panské šaty a sám si vezme osušený
Traniov kabát: z pána je rázem chudý učitel.
Tak se k Blance dostane mnohem blíž
než oba její vážení nápadníci.

Chlapík z Verony

Za Hortensiem, nápadníkem krásné Blanky, přijel
z Verony jeho přítel Petruccio. Hledá si v Padově nevěstu;
nemusí být moc krásná, spíš bohatá. Hortensio
se zarduje: jedna taková tu je, jenomže je hubatá,
nikdo jí nechce. To však Petruccia neodradí, hned chce
jít do jejího domu na namluvy.

Hortensio se k příteli připojí jako domácí učitel hudby,
v otrhaných šatech, s loutnou přes rameno. Cestou se
přátelě srazí s Hortensiovým sokem, vede s sebou
učitele poezie. Není to nikdo jiný než Lucenzio v převleku.

Než dojdou k Battistovu domu, doběhne je
přestrojený Tranio a smekne baret: „Pánové, kde najdu
dům Battista Minoly? Jsem Lucenzio z Pisy a chci se
ucházet o ruku jeho dcery Blanky.“

„Už jsem se lekl, že si hodláte namlouvat Kateřinu,
to bych vás věru hnal!“ zadupe Petruccio.
„Nemůžu se dočkat, až ji poznám.“

Dračice a kohout

Dům pana Battista má žlutou omítku a zelené oknice.
Z dlážděného dvora vedou schody do patra. Nahore,
v ložnici obou sester, se dnes rozléhá řevskot a křik.

„Au! Nemačkej mi ruku!“

„Pustím tě, až mi odpovíš! Řekni, kterého chceš?“

Bubřinu Hortensia, nebo páprdu Gremia?“ krouží Kateřina
sestře ruku za zády. Ale Blanka nechce ani jednoho,
přece jí Kateřina nebude závidět ty ubožáky?!

Do ložnice vrhne otec, Kateřinu
okříkne. Blanku si přivine na prsa
a utírá jí slzy. Kateřina se zamračí:
Všichni jen Blanka, Biančička.
A co já? Kdo obejmě mě?

VIKAR 14

Renáta
Fučíková

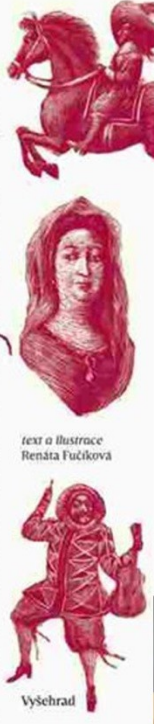
Karel a rytíři
Jak se stát
dobrým králem

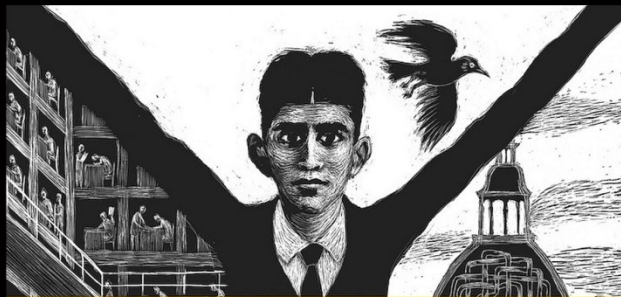

Milada Trnava

Největší dramatici
Molière &
Pierre Corneille
Jean Racine
7 přepravěných her
v historických
souvislostech

Molière &

Radek Malý

Renáta Fučíková

Franz Kafka

Člověk své i naší doby

PRÁH

Milena Jesenská

Svatová. Jiří Franz odlekl kvůli jiné osudové ženě: o čtrnáct let mladší svobodomyšlné české novinářce Mileně Jesenské, absolventce gymnasia v Minervě. Roku 1919, kdy žila se svým mužem ve Vídni, tehdy se přišel známému Kafkaovi nabídnul, že přeloží jeho povídky do češtiny. Tak se vzájemně zprvu pracovní a později milostný vztah, odehrávající se zejména na arších čertých dopisů.

On je živacím ohněm, s jakým jsem se dosud nesetkal.
(z dopisu Maii Brodské, 1920)

Franz se s Milenou osobně sešel jen dvakrát. Nakonec i z tohoto vzájemně vyvolání, která se si s přestávkami dopisovali až do října 1923. Jesenská na Kafkaovo přání psala více dopisů. Dopisy Mileně dnes patří k jeho nejkrásnějším dílům vůbec. Po jeho smrti Milena Jesenská opustila svého manžela a vrátila se do Prahy. Zaspíjvala se do kulturního i společného života. V listopadu 1939 byla zatčena gestapem za protinacistickou činnost a roku 1944 ve svých sedmačtyřiceti letech zemřela v koncentračním táboře Ravensbrück.

Nejkrásnější z Tvých dopisů (a tím je toho mnohých, poněvadž ty jsou ve svém citu, skoro řádek od řádku, to nejkrásnější, co mi v životě přihodilo) jsou ty, v nichž dím mému „strachu“ za pravdu a zároveň se pokoušíš vysvětlit, že ho není zapotřebí.
(z dopisu Mileně Jesenské, 1920)

Dora Diamantová

Poslední žena, pro kterou vzplálo srdce Franze Kafky, má náhečné jméno Dora Diamantová a narodila se v Polsku, odkud však přestěhovala do Německa. Spoluváží se s dívkou drobného židovského obchodníka seznámil na ozdravném pobytu u Balneolu moře roku 1923. Jejich vztah byl zpočátku vášnivý – pravděpodobně teprve s Dorou Franz poznal skutečně naplněný partnerský vztah. Také kvůli ní opouští Prahu a přestěhuje se do Berlína, kde spolu spojuje i partnerský vztah. Také kvůli ní opouští Prahu a přestěhuje se do Prahy, kde si ve svých snech chtěl otevřít restauraci – ona měla vařit a on by byl číšníkem. To se bohužel neplnilo. Dora Franz doprovázela na všechna vyšetření a v jejím naruči taxé 3. června 1924 zemřel.

Jediny den prožítý s Franzem předtím všechno, co kdy napsal.
(Dora Diamantová)

Tři Franzovy sestry

Kafkaovi měli šest dětí, nicméně dospělosti se dožili jen Franz a tři jeho mladší sestry – Dora, Ottilie a Marie. Marie umřela ještě ve velmi mladém věku. K jejímu životu, že Franzovo narození 3. června 1883 byl spojen s velkým očekáváním. Ze tří jeho sester byla nejstarší Gabriele zvaná Elka, následována Václavou přezdívaná Váňa. Otče se dobře vztaly přesně podle otceva přání. Marie Eli, Franzův švagr Karl Herrmann, si roku 1910 na Žižkově založil tvůrčí dílnu. Marie Eli, Franzův švagr Karl Herrmann, si roku 1910 na Žižkově založil tvůrčí dílnu. Marie Eli, Franzův švagr Karl Herrmann, si roku 1910 na Žižkově založil tvůrčí dílnu.

Například byla Franzovi o devět let mladší sestra Ottilie, již v rodině mluveno češtinou. Dora si velmi rozumně ve svém odporu proti konvencím, které ztěžkovaly jejich život. Dora se rozhodla jít vlastní cestou – opouští otčův obchod a samostatně hospodařila ve svém národně švagrovi. Právě se vdala za lásky za českého vlastence a katolíka Josefa Davida. Byla nádhernou ženou a její životem, jak dokládají Franzovy Dopisy Otci a rodné.

Lucie Seifertová

- nar. 1969
- malířka, grafička a prozaička
- uměleckonaučné, popularizační knihy
- humor
- např. Tajemné hrady a zámky království českého (2002), Tajemný Golem (2004), Pohádka o Bruncvíkovi (2012), Příběhy z tajemné Prahy (2015), Pohádka o praotci Čechovi a těch dalších (2016), Dějiny udatného českého národa a pár bezvýznamných světových událostí (2003), Pohádka o králi Karlovi (2012) aj.

... a doly.

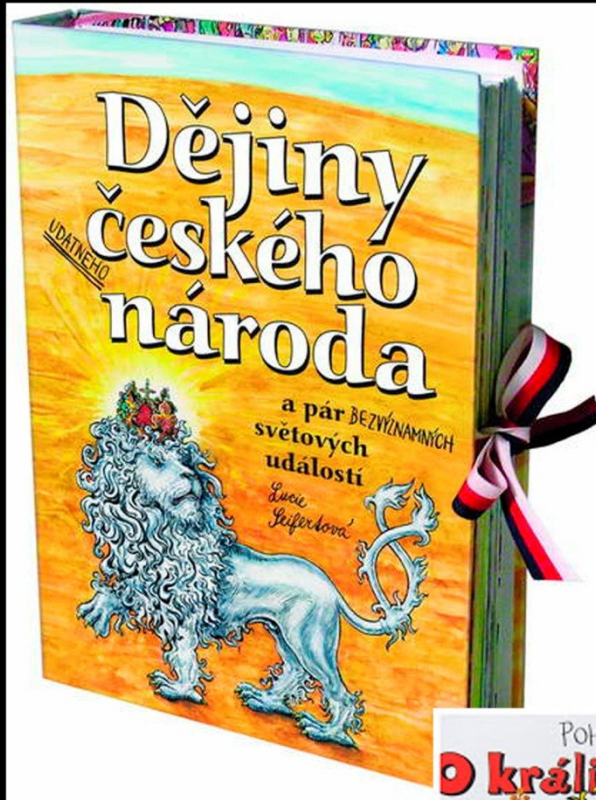
A Bruncvík se svým přítelem byli volní.

Bruncvík se lvem se skamarádili.

A Bruncvík si konečně mohl do svého znaku namalovat lva.

Karel také často bojoval v bitvách.

Stal se tím nejlepším králem, kterého měli všichni rádi.

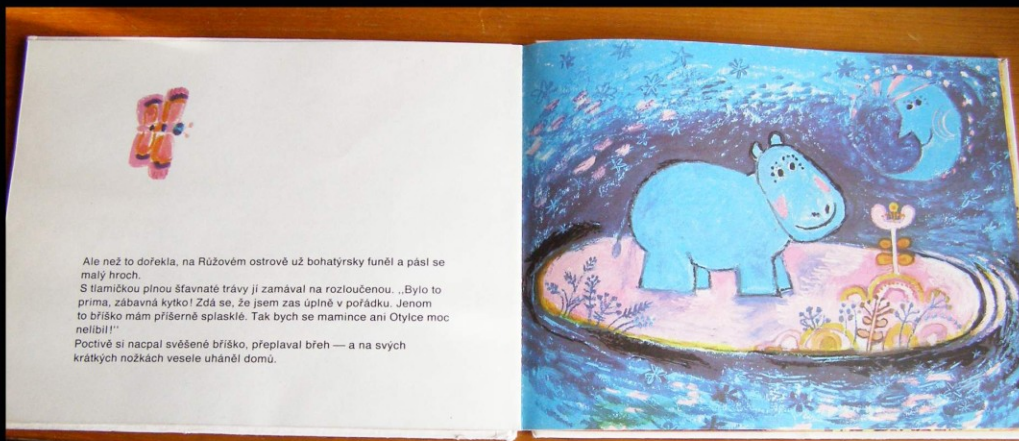
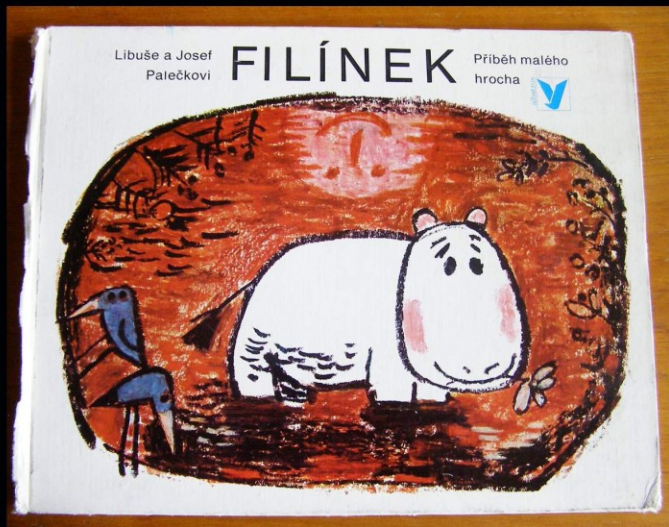
Libuše Palečková

- nar. 1937
- režisérka, scénáristka, básnířka, autorka knížek pro děti
- spolu s manželem vytváří obrázkové knihy
- např. Hroch Filínek (1975), O malém tygrovi (1985), Dárek (2000), Kdo je kdo? Aneb CESTA, cestička... (2009)

Josef Paleček

- nar. 1932
- malíř, scénograf, přední český ilustrátor, grafik, výtvarník animovaných filmů
- knihy s jeho ilustracemi vyšly v 29 zemích světa, mnoho ocenění

DÁREK

Universitní knihovna Brno

1.081205

LIBUŠE PALEČKOVÁ

JOSEF PALEČEK

POPOKATEPETL

„Mati, bulíček! Něco tu pro tebe mám,“
zavolal bulíček a poslal
mašličku bulíčkovi.
„Jsem kvasičelá dárek a jurtivo teď naká,“ řekla mašlička
madruku bulíčkovi, který novopodá a přišel včele.
„K čemu by mi byl dárek, když jsem zatoulaný?“ včelky si
ustarali. „K čemuž? Když jsem nepláblit z celého světa,
a teď jsem se ke všemu strach.“ Co se mnou bude?“

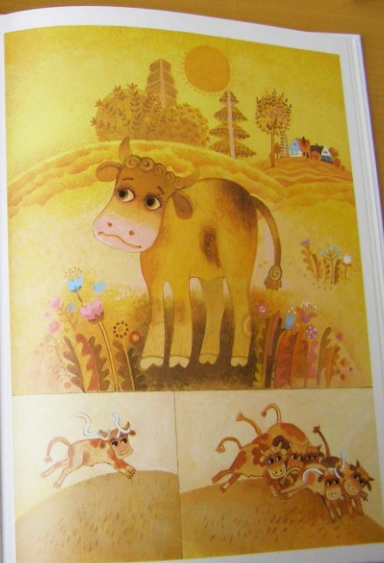
„Kupřív se porušil nápis a jak řekne kvasičelá,“ řekla mašlička
madruku bulíčkovi. A bulíček roztočil nežli poslechnout.
Když už měl blízko pěkné koláč, mašlička na něj spojilné mluví.
„Když chceš být silný, masíš jíst!“
„Jo jsem tuhle!“
„Když chceš být sám, masíš ušít od svého stáda.“
„Jenže to už jsem převedl.“ řikal bulíček.

A tu mu mašlička něco poplékala.
Masilo to byl něco kouzelného, protože bulíček celý poskál
a dal se do běhu.
Běžel rychleji a rychleji,
přes jeden kopec,
přes druhý
a na vrcholku třetího kopce bulík vykřikl:
„També jsem, vidě!“

Ke svému stádu hrnal takovým tryskem, že se mašlička
mláča co dítě jeho rohu.

„Má mála mašličko, už nepsem zatoulaný,“ řekl včelčelá bulík.
„Jítka je dopřívrať kvasičelá!“
„Mylá!“ – Masilo to ale ještě zčbnat,“ rozařovala mašlička
a odvíjela se rychle z jeho rohu. „Daráj má, prosím, svívanu!“

Nedávno rosta miada jablůnka.

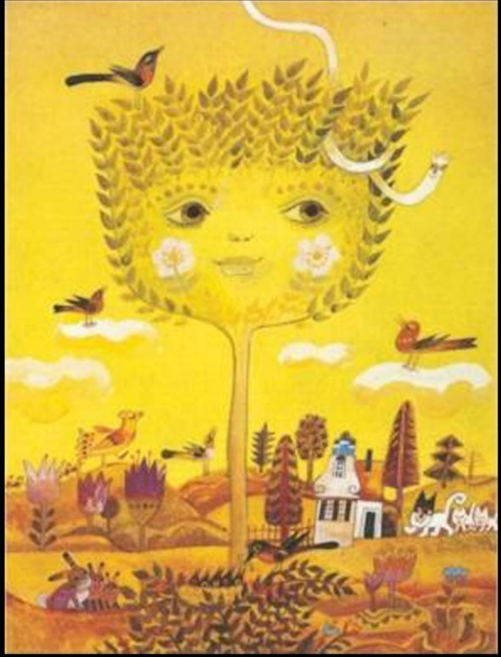
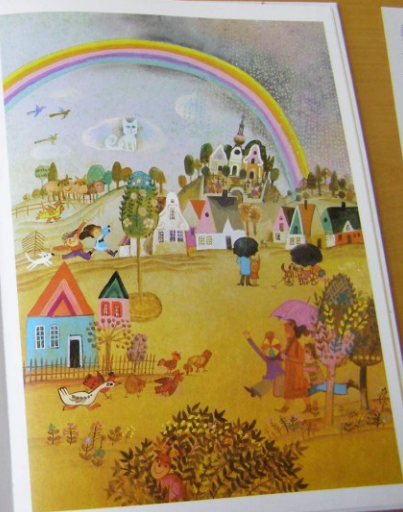

A mašlička, která si moc ráda vymýšlela,
pobíhala mašličku ze svého zábratí a řekla:
„Chápu bych, abo se řeky jsou rády.“
Chápu a ještě podobná v dílnách
a pak v zovně.
Má dá mašlička se duška země
a pak začala říct:
Budeš a rosta,
donačková až do obok,
vykmanu se no obokou a spajje tak nebe se zemí...
Kauť napem došně přelto,
na došně staneš súbilo slunce –
A tak se to napědu stalo!

Duha zářila dlouho,
byla moc krásná a byla pro všechny.
Teprve když přestalo přšet, rozpýmala se.
Než bylo zase modré,
Veronika se usmála do sluníčka...

Od té doby je duha pro všechny.
Stáčí upřít v její kouzlo
a přát si přání...

Libuše Palečková, Josef Paleček

Kdo je kdo?

aneb CESTA, cestička...

V noci tu přibyl nový obrázek.
Ještě ráno voněl novotou,
až barvy uschly
a potivly!

Panáček zamkl,
pročhl se,
trouhu se roztoupl v kolínkách – a hop!
Vyskočil z rámečku.

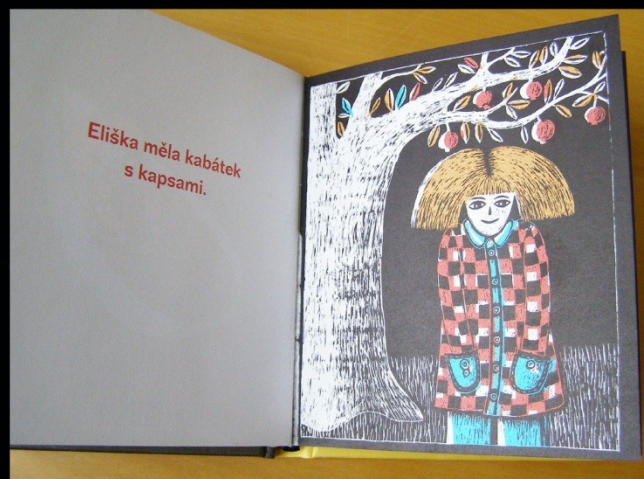

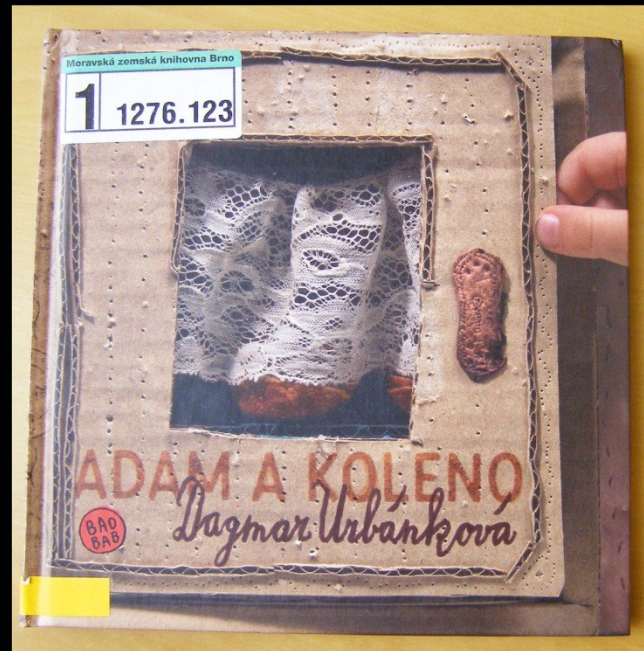
Dagmar Urbánková

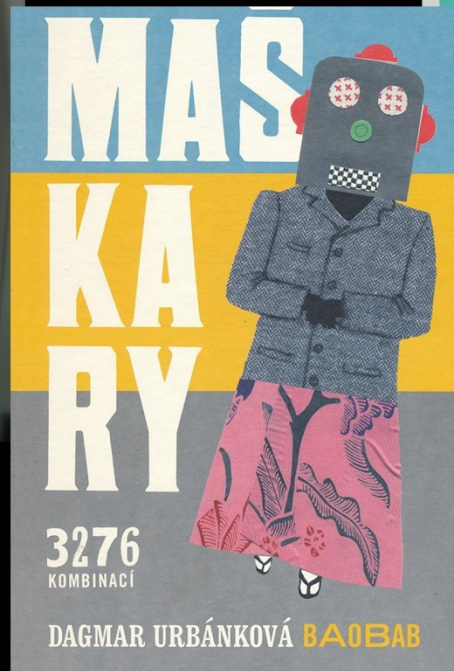
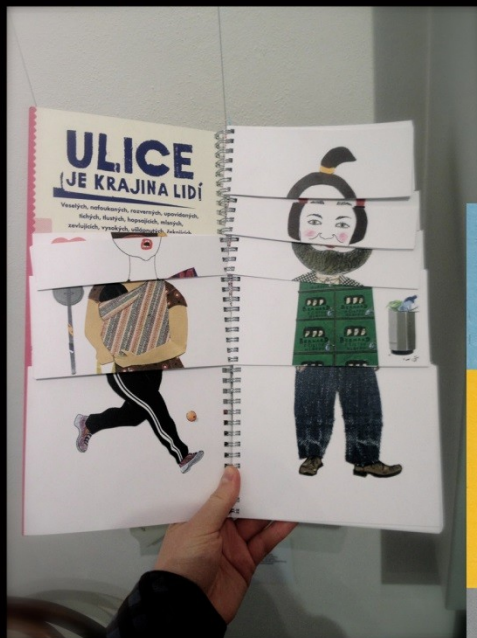
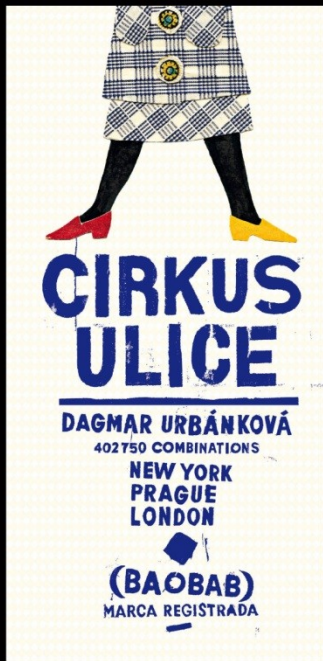
- nar. 1972
- prozaička, básnířka, výtvarnice
- věnuje se i loutkovému divadlu
- např. Byl jeden dům (2004), Adam a koleno (2007), Chlebová Lhota (2010) aj.

Dagmar Urbánková: Byl jeden dům

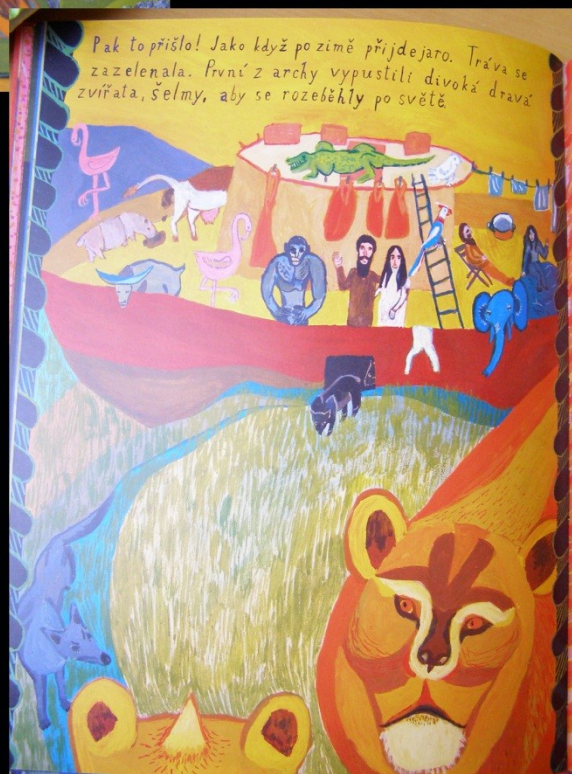
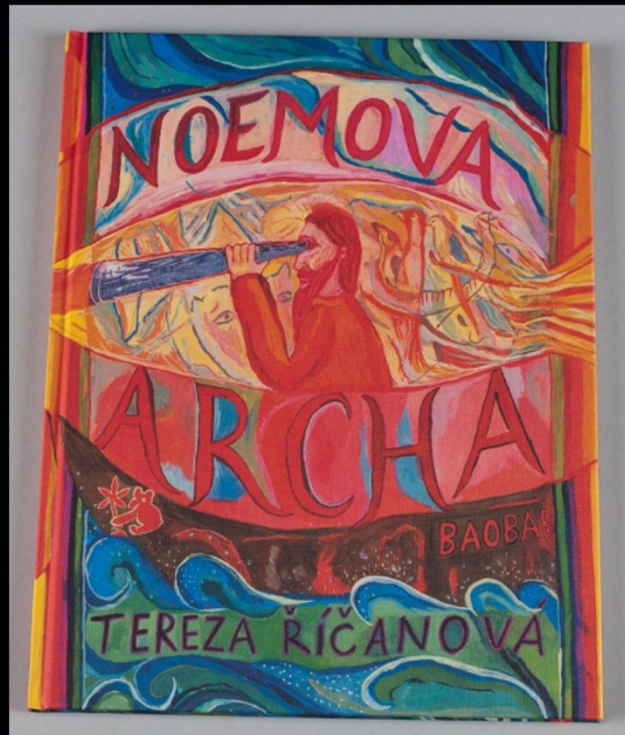

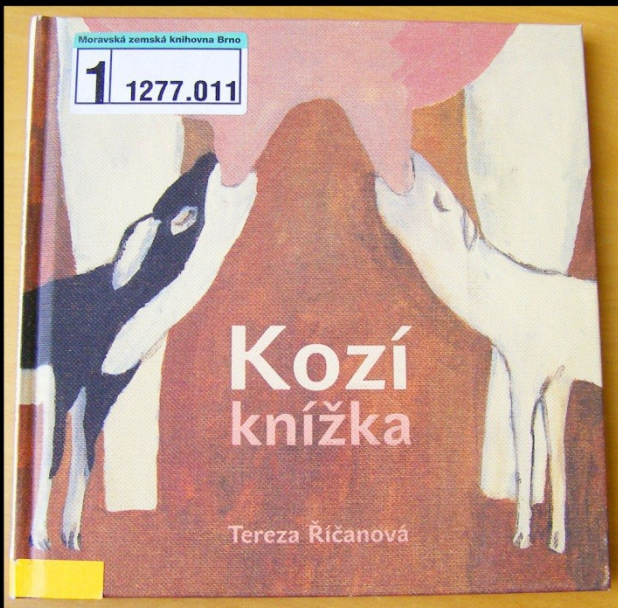

Tereza Říčanová

- nar. 1974
- grafička, malířka, prozaička
- např. Kozí knížka (2005), Vánoční knížka (2006), Noemova archa (2010), Velikonoční knížka (2012), Psí knížka (2014) aj.

V zimě kozy okusují to, co kouká ze sněhu, kůru stromů a hledají nahnilá jablka z podzimu. Každý den ráno a večer jim dáváme seno. Ve velkých mrazech rozbíjíme led na potůčku, aby mohly pít.

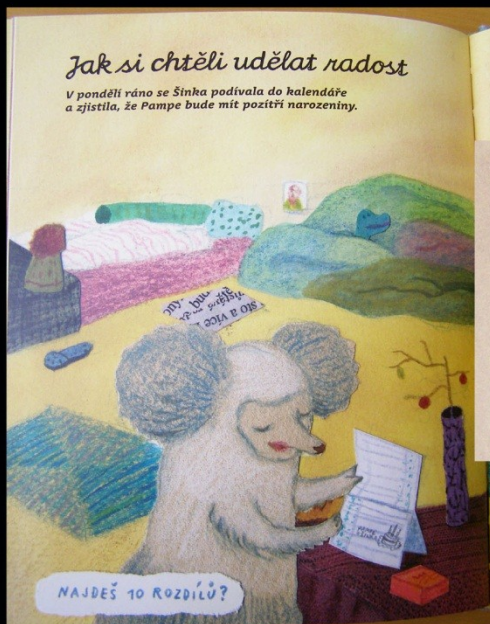
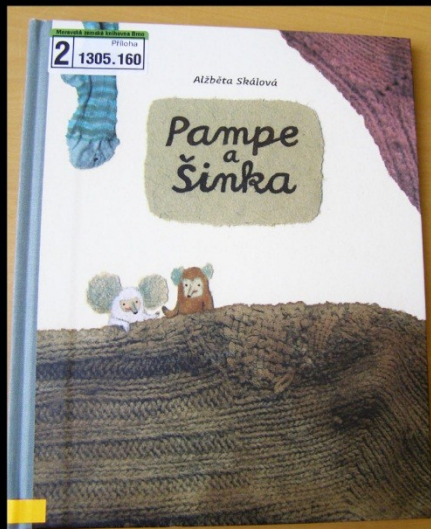

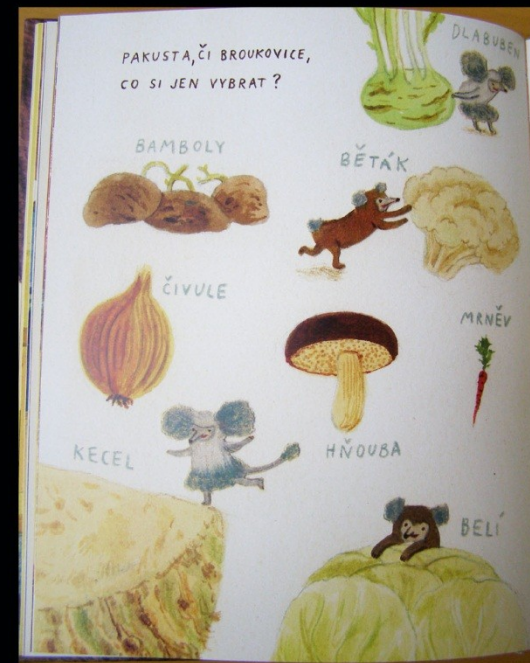
Alžběta Skálová

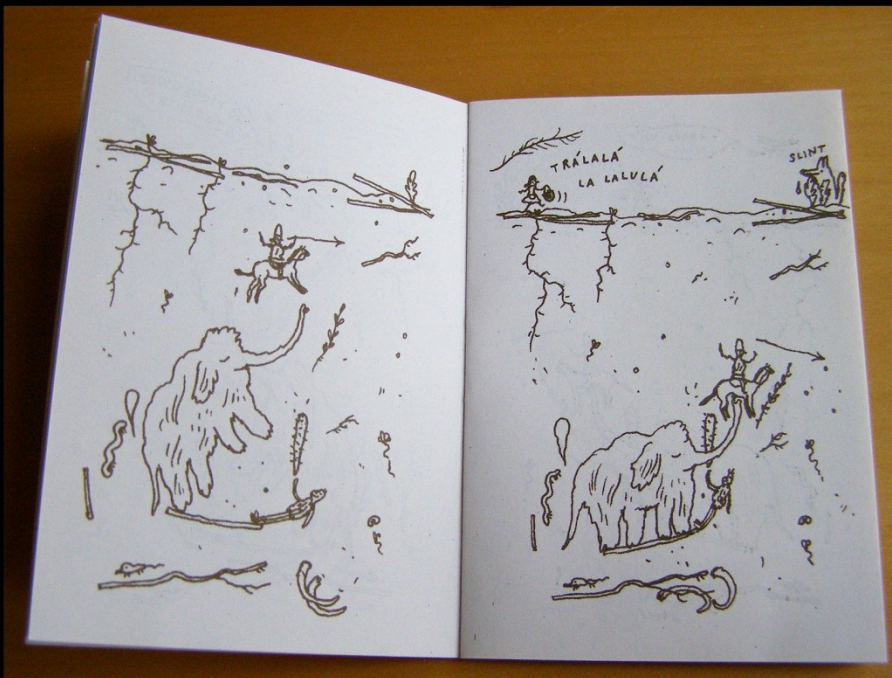

- nar. 1982
- prozaička, ilustrátorka, grafička
- např. Pampe a Šinka (2008), Pět' a medánek (2009), Cirkus Rašelié (2012) aj.

„Jsem Píza. Putuji tam, kde je i papížel. Již můj prapředeček Peón, když se vracel z pole, ulehl pod papížel a zdál se mu sen, kde najít zlato. Praprapraděd Pápir založil papíželové plantáže a stal se vynálezcem hmoty papíru, kterou vyráběl z papíželů. Slavný prapraděd Papén vařil papíželové delikatesy ve svém speciálním hrnci, zvaném Papénův. Stal se vyhlášeným pochoutkářem. Podle mého praděda Pažíže pojmenovali celé město, kde založil továrnu na papíželé.“

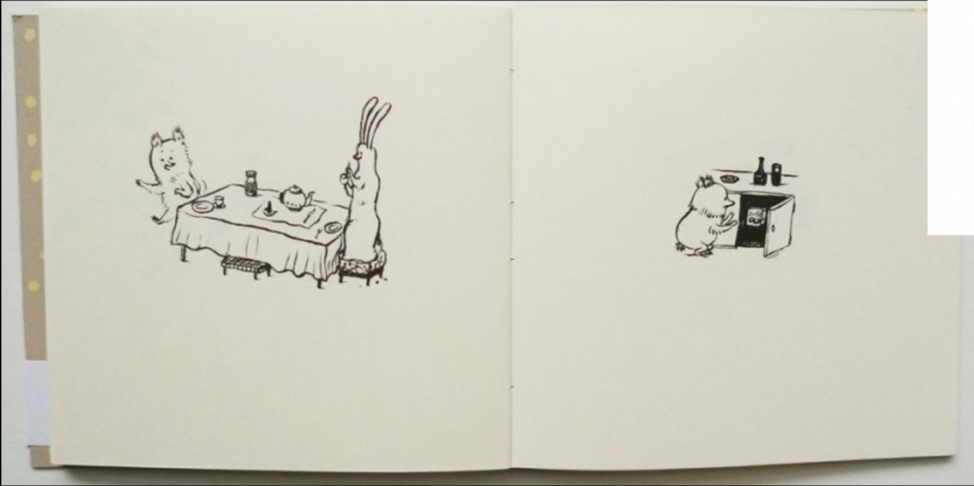

Pěta medůnek

elžběta skálová

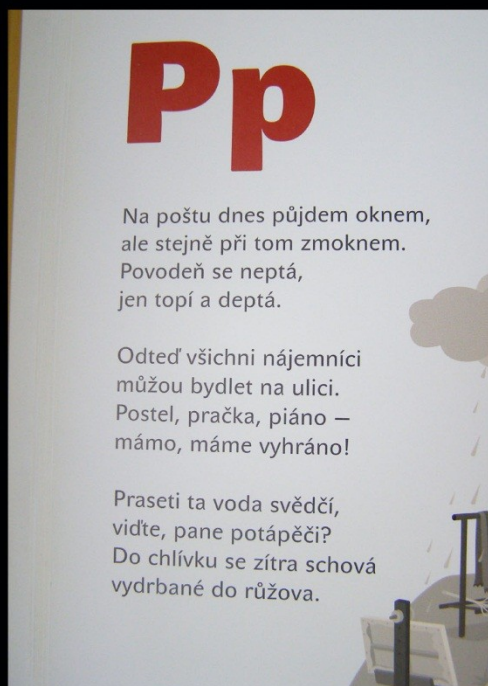
NEJKRÁSNEJŠÍ
KNIHA ROKU
2009

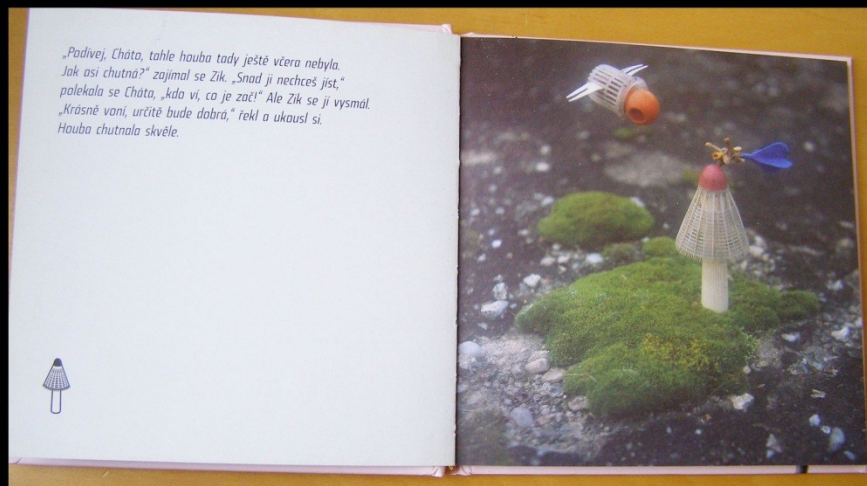
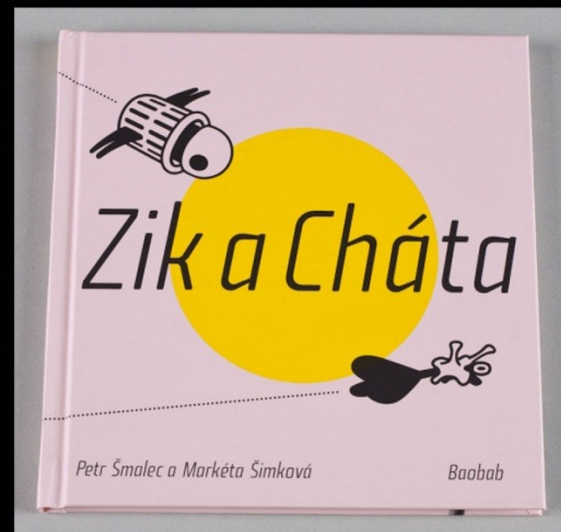
Petr Šmalec

- nar. 1974
- grafik, věnuje se krátkým filmům
- např. interaktivní kniha Šmalcova abeceda (výtvarník a spoluautor koncepce, 2005), Zik a Cháta (2008) aj.

Zik a Cháta byli dvě mouchy a byli to kamarádi. Onoho dne panovalo hrozné horko. Takové, že hubení komáři zůstali raději doma, aby na sluníčku nedostali úpal. Stébla trav šelestila v líném větru a Zik s Chátou jen tak poletovali a koukali, kde je co nového. Na kraji lesa je čekalo překvapení.

Milada Rezková

- nar. 1979
- spisovatelka spolupracující na autorských knihách s ilustrátorem Lukášem Urbánkem

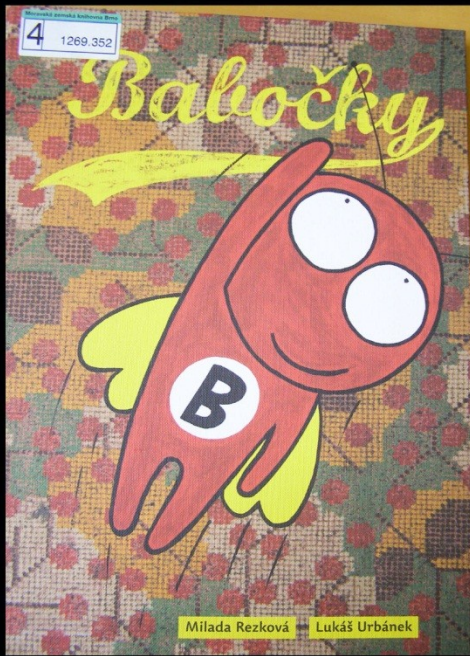

Lukáš Urbánek

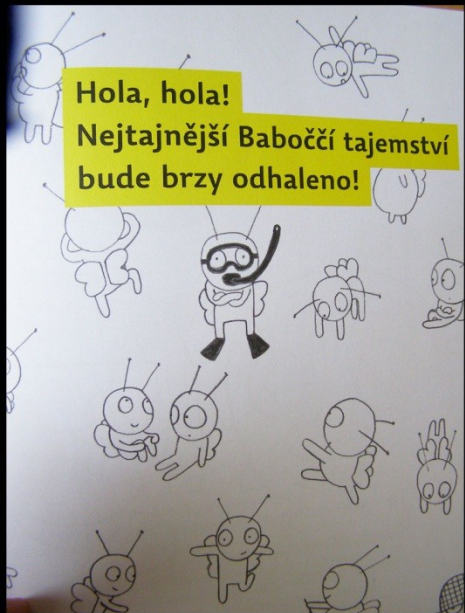
- nar. 1973
- zabývá se grafikou, ilustrováním a animací v TV

- společná díla např. Doktor Racek jede na prázdniny (2008), Doktor Racek na horách (2009), Babočky (2010), Hurá na kajak (2012) aj.

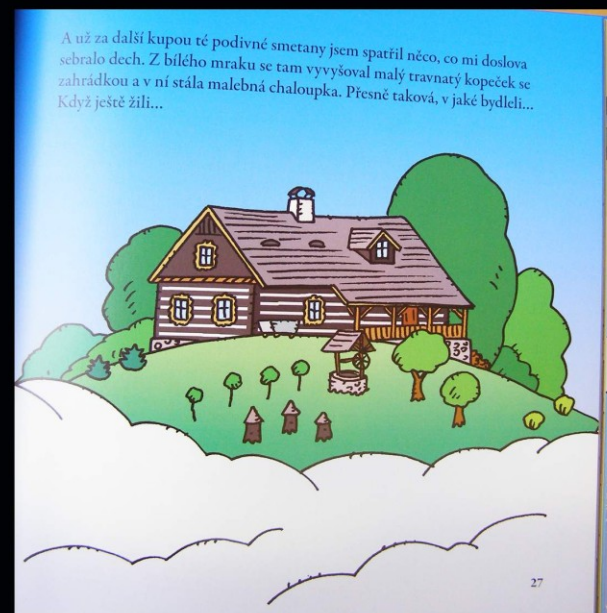
Babočky žijí převážně v lese. Každé ráno dělají deset dřepů, aby si udržely pružné tělo. Přes den mají napilno, proto před spaním rády rozjímají nebo si čtou dobrodružné romány v houpacím křesle. Přespávají v malých chatkách, které vypadají jako díry ve stromě. Se stavbou těch domků jim pomáhá datel a někdy přijde jelen se zajícem.

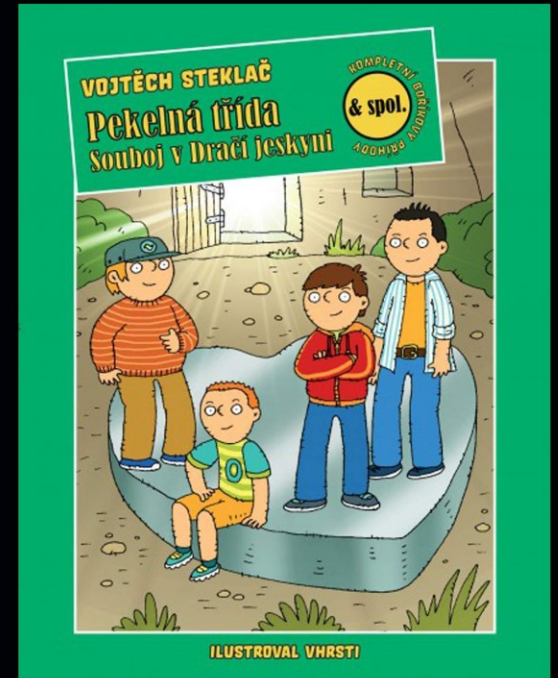
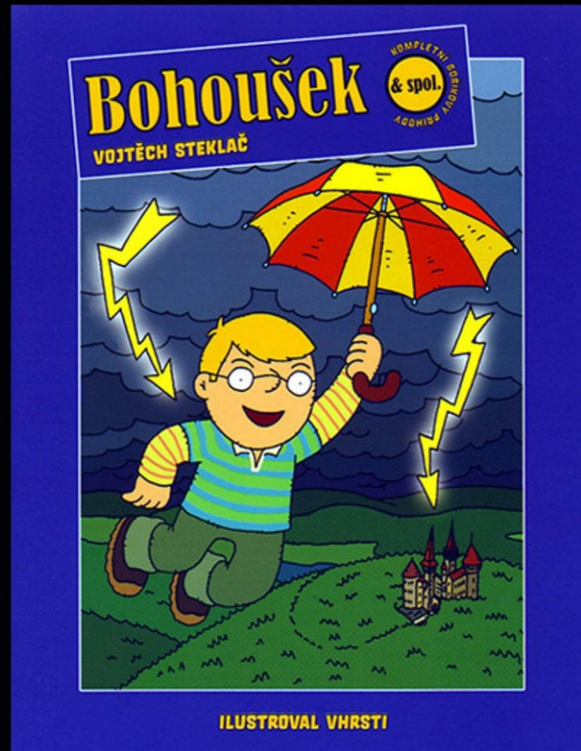
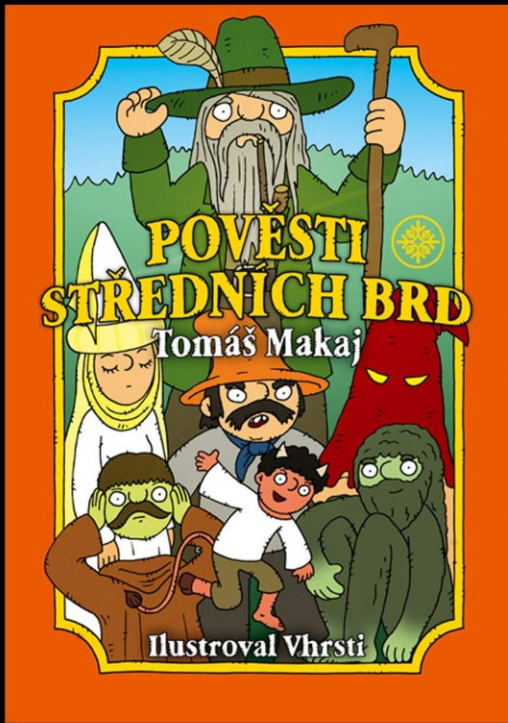

Vhrsti

- vl. jm. Vojtěch Jurík
- nar. 1975
- prozaik, výtvarník
- např. autorské knihy
Už se nebojím tmy (2007),
Prázdniny v nebi (2008), Tajemství
sněhových vloček (2011)
- ilustrátor, autor komiksů

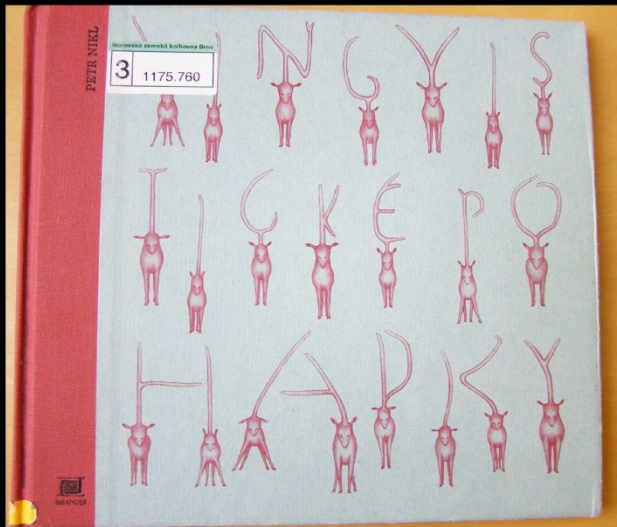

Petr Nikl

- nar. 1960
- prozaik, filmař, malíř a ilustrátor, grafik, performer, hudebník
- experimentátor, významná umělecká osobnost současnosti
- např. Pohádka o Rybitince (2001), O Rybabě a Mořské duši (2002), Lingvistické pohádky (2006), Záhádky (2007), Jělěňovití (2008), Přeshádky (2010), Žlutí lvi (2011), Divňáci z Ňjújorku (2012) aj.

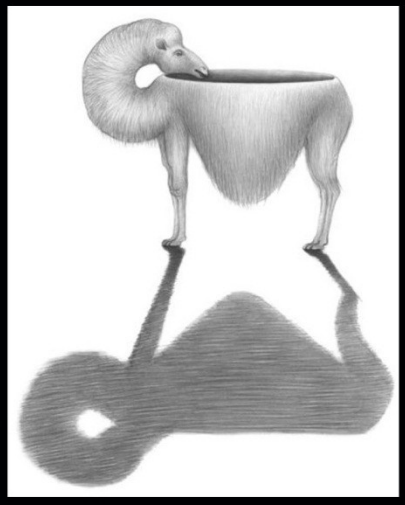
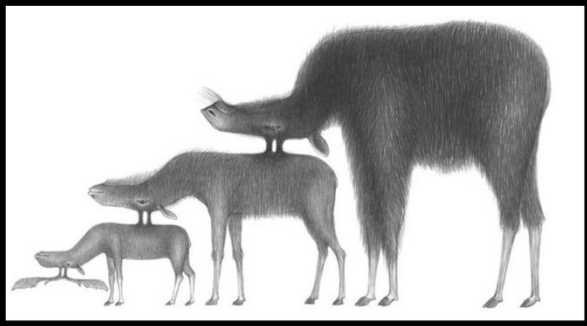
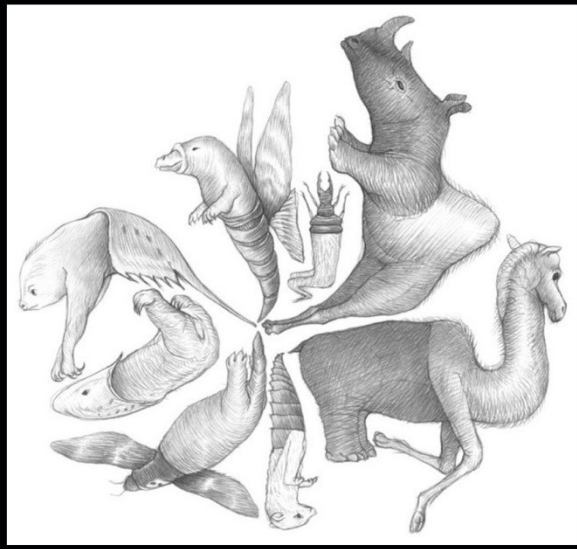
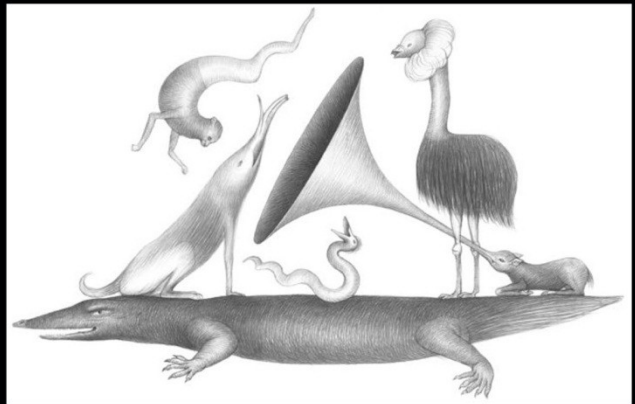

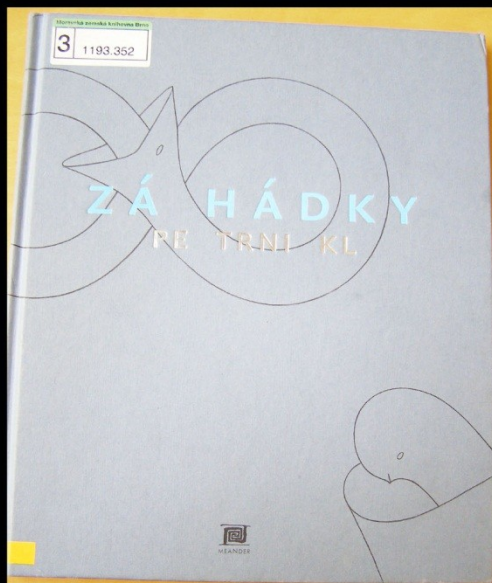
Záhadná pohádka

je

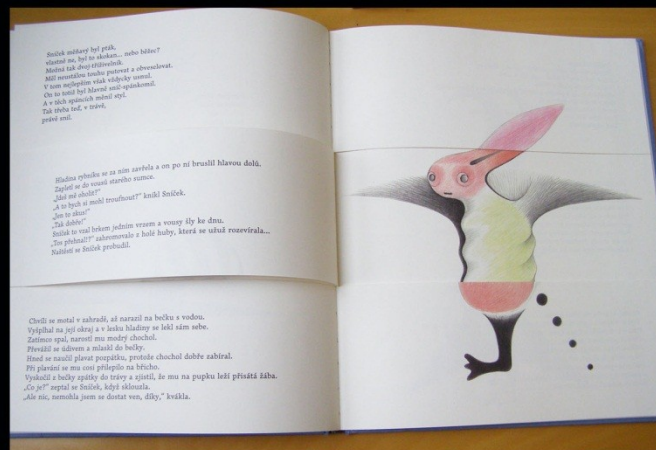
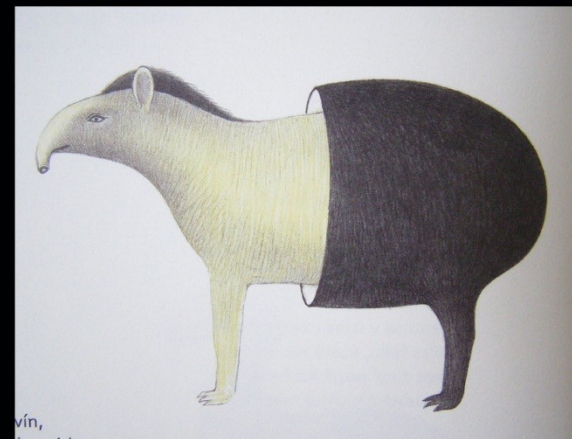
Když je málokdo zahadněn.

Zadím tajemstvím dýchající hvězd.
 V něm jen svítí sov zná tmou skal a jen svít skal zná let sov.
 V něm jen stín můr zná zlomy průrv a jen stín průrv zná listy můr.
 Tam hluk larev srůstá a tichem lomů, tam lesk hvězd mží do tůně kun.
 Tam v létě létá babí pyl a v zimě krupě sněžný mech.
 Tam skrze mlhu vstává vje a pláštěm žlutí netopyři.
 Tam vánek mlčí včím dechem a přitní stáří lesky ok.
 Tam opar vzlíná z hub a z žab a vlhce vrže hustý vřes.
 Tam šumí nebem shluky sluk a nárkem duní ticho dna.
 Tam žhne lívi hlava pod hlohem, tam chladí se tiskne k bokům ryb.
 Tam dole klouže smrží pach a nahofe se vznášá duch.
 Tam objem obav objímá se v tajně lemání pastí skal.
 Tam v noci vrní tóny harf a přes den dutě zívá roh.
 Tam mok se tísni do všech škvír a skrývá v sobě zvláštní hmyz.
 Tam slad se lepí z vinných rév a šfává stěká po svazích.
 Tam vzduch se chvěje rejem much, ticho se míchá do předtuch.
 Tam slast i bolest slévá se a na travách se pase plyn.
 Tam stůž se třás žalem pum a ryší stesky vlaze zni.
 Tam apí sto zvířat v škulních a mlčí páv chodí o berlich...
 Ptáte se, kdy už se něco stane?
 To je právě tajemství...

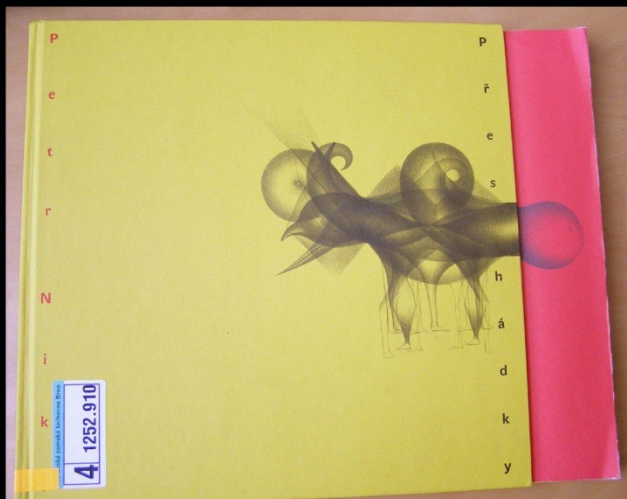

Ovce spásly pole s jetelem.
 Ovčáci ostříhali ovce.
 Holiči oholili vousy ovčákům.
 Vší se pustily do holičů.
 Holiči se vyholili dohola,
 lehli si na jetelové pole a čekali,
 až to všechno zase doroste.

Vidíme-li klokana,
 z jehož kapsy vykukuje klokánek,
 je to v pořádku.
 Vidíme-li klokana,
 z jehož kapsy vykukuje myš,
 je to v pořádku.
 Vidíme-li klokana,
 z jehož kapsy vykukuje slon,
 i to je v pořádku.
 Musí to ale být klokán,
 jiné zvíře s kapsou si jen těžko představit!

Bylo jednou jedno krásné místo.
 Mohla se tu pást lama,
 ale nepřeskočila řeku.
 Mohl tu zaklíčit baobab,
 ale vítr ho sem nezavál.
 Mohlo se tu usadit hejno plameňáků,
 ale nenašli to tu.
 Mohla se tu vyhřívat lvice,
 ale ještě se nenarodila.
 To všechno teprve bude...

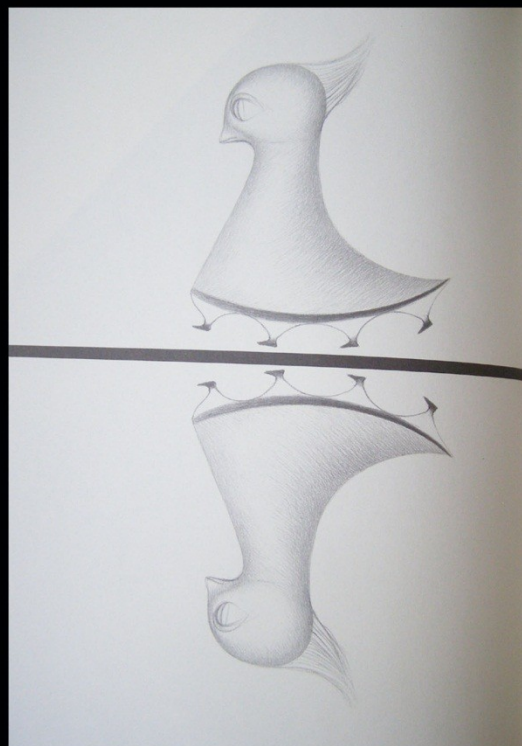

Vřustík

Vřustík šustí v ořeší,
ba je tam i Vřust!
Toho to moc netěší,
jak syn začal růst...

Vyžírá mu oříšky
rovnou před nosem,
Vřustík roste do výšky
s velkým hlomozem...

Vřust se hrabe ve slupkách,
sotva najde kus,
Vřustík obrátil vše v prach
a zmizel jak šus...

Jde proti mně protinožec,
protíná mě nohama,
nabírá mě na své šlapky,
už mě nese horama...

Sám o rukou svižně kráčí,
balancuji na patách,
mezi námi blána moře,
mezi námi čirý prach!

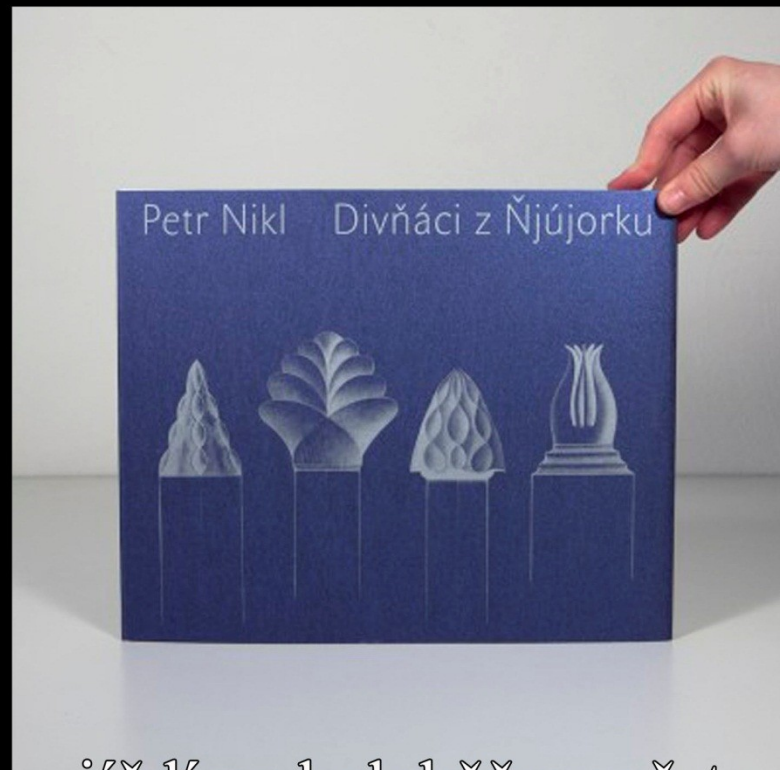
Řapíkova věc

Řapík si s sebou vláčí cosi,
co je jen Řapíkova věc,
krmit to ničím moc nemusí,
nepotřebuje na to klec...

To, co si Řapík s sebou vláčí,
nepodobá se ničemu,
žádný popis na to nestačí,
není to v žádném seznamu...

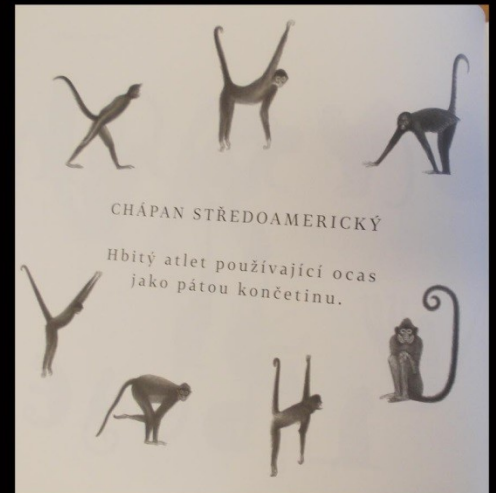
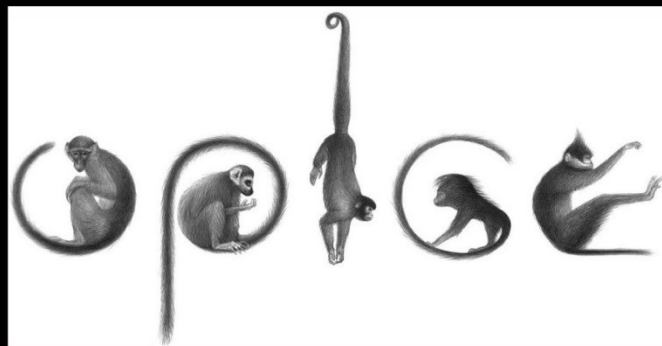
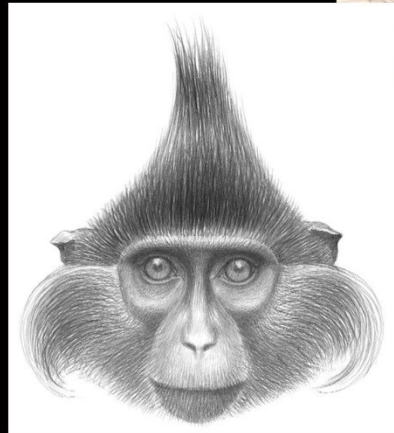
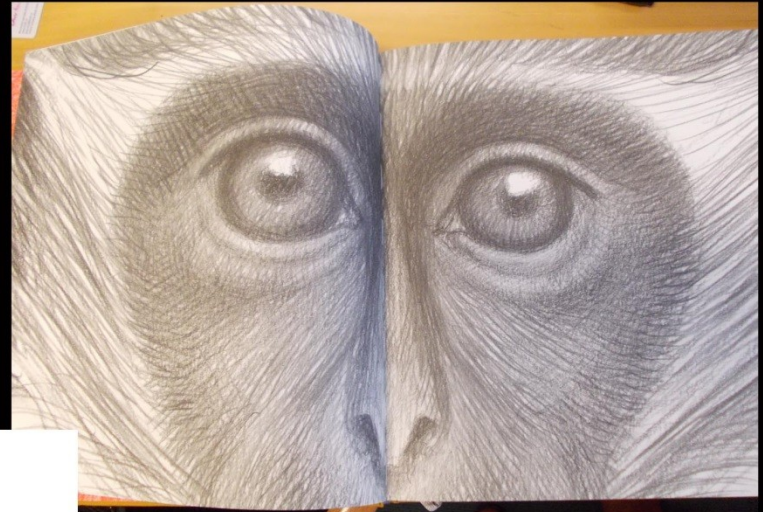
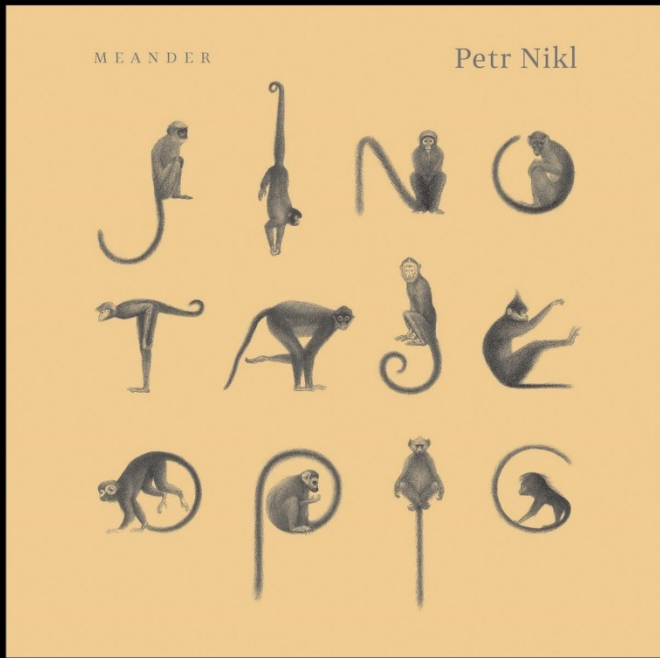
Co o tom faktu všichni známe,
aniž bychom se mohli splést,
je pořád dokola to samé –
že je to Řapíkova věc!

Nejhorší je, že nikdo neví,
kdo to ten Řapík vůbec je?
Už z toho začínám mít nervy!
Odkud se vzal a s čím to jde...!?

Autor se mění v pozorovatele, jenž projíždí na koloběžce městem a očima hltá neobyčejnost, kterou vidí všude kolem sebe. Niklova poezie je poezie okamžiku, letného pohledu, nevěřicně či pobaveně rozšířených očí. Ilustrace jsou vytvořené na základě fotografií, pořízených při projížďkách městem.

Z recenze Markéty Kittlové

Děkuji za pozornost!